

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie połączonych spraw
z powództwa K. S.
przeciwko T. S. B.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną
oraz z powództwa R. G.
przeciwko T. S. B.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej T. S. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 sierpnia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej T. S. B. na rzecz
powoda K. S. kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niniejsza sprawa dotyczy powództwa pauliańskiego, wytoczonego przez wierzyciela w związku z rozporządzeniem przez dłużnika istotnym składnikiem jego majątku. Między dokonaniem tego rozporządzenia i datą orzekania przez Sąd drugiej instancji upłynął czas, w którym sytuacja majątkowa powoda uległa (albo mogła ulec) zmianie. Istota problemu prawnego występującego w sprawie koncentrowała się wokół pytania o rozkład ciężaru dowodu w wypadku konieczności wykazania, że stan niewypłacalności dłużnika istniał nie tylko w chwili dokonania rozporządzenia, lecz także że istnieje nadal w chwili orzekania o roszczeniu pauliańskim. Kwestia ta nie została poruszona szerzej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego. Równocześnie jednak nie ulega poważniejszej wątpliwości, że w wypadkach tego rodzaju dochodzi do odwrócenia ciężaru dowodu co do dalszego istnienia stanu wypłacalności. Argumentacja sformułowana w tym zakresie w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozostaje w pełni przekonująca. Z tych przyczyn w stanie faktycznym i prawnym sprawy trudno wskazać wyraźne racje przemawiające za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.